

Interieur.

— 't Is nogal een nette manier voor een jonge dame, scherste Mr. Copper.

— Dank u, oom James.

Maud richtte zich op de teenen op, om hem een kus te geven.

— Mag ik dit heusch houden, Ellie?

— Ja zeker, antwoordde Ellen glimlachend. Als je het tenminste mooi vindt.

— I think it awful nice, zij Maud bewonderend. Ik wil het mama laten zien.

— Kom dan, zei Ellen, haar arm om Maud heenlegend.

* * *

— Toe Ellie, doe mee verstopperijtje spelen, vroeg Maud, Letty is ze.

— Neen protesteerde Letty, als Ellen meedoet, tellen we opnieuw af.

— Goed, ik doe mee.

Letty begon te tellen.

— Je doet valsch, zei Maud, die stevig toekeek.

Letty moest ze opnieuw zijn.

— Ik weet een prachtig plaatsje, voor jou ook Ellie, fluisterde Maud.

Je moet tot duizend tellen en hard roepen, als je duizend hebt, Letty.

Zij trok Ellen mee en Letty begon met een bromstem te tellen, het gezicht naar den muur en haar ooren luisterend gespitst, om te weten, welke kant zij uitgingen.

— Niet kijken Letty, riep Maud, voorzichtigheidshalve nog eens omkijkend.

Toen slopen zij zacht de huiskamer voorbij. Maud was zenuwachtig opgewonden.

— Zij vindt ons nooit, zei ze.

Zij hield Ellen stevig vast en trok haar mee in de keuken, waar de meiden bezig waren, het vaatwerk af te wasschen. Zij wenkte Lottie om te helpen.

Uit den gang klonk luider, naarmate zij opschoot, Letty's tellen, met een uithaal telkens bij de honderttallen.

— Letty telt altijd zoo gauw, zei Maud afkeurend, dat doet ze met opzet.

In de achterkeuken opende zij een kast.

— Letty zal 't nooit vinden, nietwaar Lottie? Will you, Ellen?

Maud sloop door den achtertuin weg.

— Ik zal de deur op een kier laten, Miss

Ellie, anders loopt u gevaar te stikken, zei Lottie. Als u dit touwtje vast pakt, kunt u de deur naar u toehalen.

Ellen glimlachte om het kinderspel. Door de reet keek zij naar het doen van de meiden. Margaret, met haar mouwen opgestroopt, plassend in zeepzop, reikte de afgespoelde schalen aan Lottie. Toen Letty kwam, trok Ellen, nu zelf geanimeerd de deur toe.

— Jullie weet natuurlijk, waar ze zitten, zei Letty, kwaad dat de meiden geen wenk wilden geven. Flauwe spooksels zijn jullie.

Zij slenterde het achterkeukentje door en liep toen weer de gang door naar boven.

Lottie waarschuwde, dat de deur weer open kon.

Ellen zat er vrij gemakkelijk op een omgekeerde emmer.

Boven sloeg Letty nijdig met de deuren, vergeefs zoekend. Na een vruchteloos zoeken op de tweede verdieping, keerde zij in de keuken terug, doorzocht met de oogen de achterkeuken en bleef hangen tegen een der deurposten.

— Zoek dan ook Letty, zei Lottie plagend.

— Ik kan ze niet vinden, antwoordde Letty knorrig. Jullie weet, waar ze zijn.

— Heusch niet, verzekerde Margaret. Je hebt niet goed gezocht. Hier is niemand.

— Ik heb wèl goed gezocht.

— Geef 't dan op.

— Neen, snauwde Letty boos.

— Je moet ergens anders zoeken, hier zijn ze niet.

— Waar dan? vroeg Letty begeerig.

— Dat weet ik niet, misschien in de tuin.

Letty volgde de aanwijzing. Na een poos kwam ze nog boozter terug.

— Zijn ze er niet? vroeg Lottie onnoozel.

— Ik zou 't maar opgeven. Wil ik roepen, dat je 't opgeeft?

Letty gaf met een nijdig knikje toe.

Na een poos verscheen Maud voor de deur van de achterkeuken.

Met een wanhopig gezicht kwam zij de keuken in.

— O Margaret help me, kijk eens, ik heb allemaal inkt over mijn schort.

Zij wees twee groote zwarte vlekken.